

Tuần Báo Vô Vi

Quy Hội Tình Người

8 tháng 8 năm 2010

Số 109

Thiền Viện Vô Vi Quy Hội Tình Người

51 Malone Rd,

Mareeba, QLD 4880, Australia

Tel/Fax: +61 (8) 9450 7416

Di động: 0422 091358

Email: quyhoitinhnguoi@gmail.com

Website: www.quyhoitinhnguoi.org

Tuần này:

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Vườn Thơ Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy

Tờ báo hàng tuần của Thiền Viện Quy Hội Tình Người dành riêng phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Tại sao người đời ai ai cũng muốn đẹp và khỏe mạnh cả ?
- 2) Cuộc vui kết thúc Bé lại phải khăn gói về chỗ cũ, Bé có cảm tưởng gì về những ngày chung vui ?
- 3) Mọi sự bình an về đến nơi, Bé cảm thấy khỏe không ?
- 4) Người Việt Nam hải ngoại lúc này ai nấy cũng muốn về thăm quê hương tại sao ?
- 5) Tu sao mới gọi là đắc đạo ?
- 6) Làm sao hiểu được tâm ma ý quỷ của con người ?
- 7) Kỳ Đại Hội tới Bé có tham dự không ?

© Quy Hội Tình Người. All rights reserved.

Ngày 11 tháng 01 năm 1992

1) Hỏi : Tại sao người đời ai ai cũng muốn đẹp và khỏe mạnh cả ?

Đáp : Thưa, người đời ai ai cũng muốn được khỏe mạnh, nhưng ngược lại đã tự hại mình hồi nào không hay. Ăn uống quá nhiều, thể thao cũng quá nhiều, mất quân bình mà không hay, ý muốn mạnh mà xác lại bị lao lực quá nhiều, nội khoa tâm lý bị rối loạn, đầu óc thiếu minh mẫn. Ngược lại bị động loạn bệnh hoạn và bơ vơ, không hiểu được phần hồn là chủ nhơn ông của cơ thể có sự trách nhiệm tiến hóa trong ba cõi thiên địa nhân, quên đi khả năng sẵn có của chính mình, mất niềm tin và thanh tịnh. Cho nên xác và hồn lâm vào cảnh mê lầm, tưởng ta thông minh và sáng suốt hơn người. Người tu thiên cảm thấy càng ngày càng ngu, tức là không muốn làm phiền hay là phá khuấy bất cứ ai, chỉ lo hướng thượng giải thoát phần hồn, để tránh lạc đường tu.

Kệ:

Bằng lòng học hỏi chịu khờ ngu
Hành triền chơn tâm tự giải mù
Hồn vía tương hành trong ý thức
Quân bình thanh đạt tự mình tu.

Ngày 12 tháng 01 năm 1992

2) Hỏi : Cuộc vui kết thúc Bé lại phải khăn gói về chỗ cũ, Bé có cảm tưởng gì về những ngày chung vui?

Đáp : Thưa, Bé thấy mọi người đều bận rộn về giấc vui chơi, cũng là để cho mọi người học chữ tín, trật tự trong hành trình, bắt buộc phải tự nhớ chữ tín là quan trọng. Người tu còn phải giữ đúng giờ giấc của đời thì đạo mới có cơ hội tương ngộ dễ dãi. Chư Tiên chư Phật, người đời mới cảm thấy họ rất thông dong tự tại, cũng nhờ thanh tịnh giữ đúng từ giờ phút khắc, nhanh nhẹ không sai chạy, lúc nào cũng tỉnh táo và rõ rệt.

Kệ:

Thương tâm tu luyện thức duyên Trời
Tâm tưởng sự thành khắp các nơi
Chấn động tình Trời khai rộng mở
Hành xuyên các giới sống tuyệt vời.

Ngày 13 tháng 01 năm 1992

3) Hỏi : Mọi sự bình an về đến nơi, Bé cảm thấy khỏe không ?

Đáp : Thưa, mọi phương tiện văn minh đều đáp ứng cho sự mong muốn của con người, nhưng cuối cùng cũng phải tu để tự đạt thanh tịnh còn quý hơn gấp triệu lần. Sau cuộc du hành bằng xác thịt, lại càng thấy tâm linh là cần thiết nhất. Vốn vẹn chỉ có cái tâm là chánh, thanh tịnh thăng hoa mới làm sáng tỏ mọi việc. Tham thiền nhập định là giây phút an hòa cả Trời Đất, phước đức tràn ngập trong tâm hồn, của Trời sẵn có, chỉ có thiên hưởng mà thôi.

Kệ:

Đi đâu cũng chẳng khai tâm tiến
Thức tỉnh hồn nhiên giải nổi phiền
Một mối chung hòa cảm thức yên
Giao duyên Trời Phật tự tâm hiền.

Ngày 14 tháng 01 năm 1992

4) Hỏi : Người Việt Nam hải ngoại lúc này ai nấy cũng muốn về thăm quê hương tại sao ?

Đáp : Thưa nơi chôn nhau cắt rún là dung điểm tiến thân của mọi người, xứ sở giàu hay nghèo bắt buộc cũng phải hướng tâm về quê mẹ. Người tu thiên hướng tâm về Trời Phật, cũng là hướng tâm về quê hương tốt đẹp ở tương lai. Cho nên sự hòa bình trên mặt đất phải có. Tương lai giống dân nào cũng phải trở về xứ đó mới đúng luật Trời đã quy định mà tiến hóa. Người dân ở xứ ngoài không nhiều thì ít cũng học hỏi để đóng góp cho xứ sở ở tương lai. Người tu thiên lại biết được cách sống trật tự cho phần hồn lẫn phần xác, khai thác khoa học huyền bí trong nội tâm.

Kệ:

Cuộc sống nay mai chuyển khai vòng
Khai thông trí tuệ sống thông dong
Vía hồn thành tựu duyên tương ngộ
Ba cõi cảm thông chẳng nhớ trông.

Ngày 15 tháng 01 năm 1992

5) Hỏi : Tu sao mới gọi là đắc đạo ?

Đáp : Thưa, tu cho thật sự thức tâm và quán thông mọi sự việc, không còn tội phước nữa mới gọi là đắc đạo, tâm yên tĩnh lặng, tâm thức viên mãn. Ngược lại những điều kể trên vẫn còn ở tần số chấp mê, kiếp luân hồi, khó chuyển vòng văn minh. Văn minh tức là nghe được hiểu kịp, chứ không phải thấy gì mới gọi là văn minh. Người đời bị mê lầm về sự sáng chế của vật thể gọi là văn minh. Điều này lạc vào một trăm phần trăm sai, không giúp ích cho tâm linh. Ngược lại tạo thành mê chấp, đua đòi giành quyền thu lợi, lạc đường tiến thân, quên hồn quên vía, chỉ ôm ấp quyền lợi là trên hết, tự tạo khổ mà không hay. Người chơn tu tự cảm thông, ở môi trường nào cũng quán thông, không tội phước, thì mới được viên mãn thanh nhẹ.

Kệ:

Thoát ly thế sự chẳng tranh giành
Giải chấp phá mê hướng cõi thanh
Khai triển chơn hồn từ quang thức
Có không không có cũng chơn hành.

Ngày 16 tháng 01 năm 1992

6) Hỏi : Làm sao hiểu được tâm ma ý quỷ của con người ?

Đáp : Thưa, muốn biết được tâm ma ý quỷ của con người, trước hết thì phải thiền định, quân bình nội khoa tâm lý của chính mình, nhiên hậu mới đo lường chấn động tâm linh của đối phương, thì mới biết được tần số điện năng thanh tịnh của đối phương đang ở vị trí nào?

Vị trí của con người tâm ma: Lúc nào cũng xảo trá, không thật với chính họ và đối với người khác, ý lực không bao giờ tự hướng thượng giải mở, nhưng chỉ hướng hạ, tránh nặng tìm nhẹ, liệng đá giấu tay, thị phi hại người khác mà tưởng làm mình là người tốt, thích phê bình không chịu dấn thân phục vụ rõ rệt, tiếng nói không mạnh mẽ và rõ rệt.

Vị trí của con người mang ý quỷ: Thì chỉ biết phá hoại. Bất cứ đề tài nào đến cũng biện bác và không xây dựng tìm cách đi vào con đường dục và khuyến dụ người khác hướng vào con đường dục phá hoại tâm thân. Ngược lại đối với người chơn tu, ý lực hoàn toàn hướng hạ, chạy theo thị hiếu vật chất, không rõ chiều sâu và hậu quả của bản thân, không bao giờ giải mở được tâm thức hòa đồng, thiếu nhin nhục, chỉ biết chiến đấu, cuối cùng hậu quả đau khổ và tự cô lập trong uất hận, luân hồi liên tục trong giới súc sanh để đền tội và thức tâm trong đau thương. Ngược lại, người tu thiền tĩnh tấn thì sẽ thấy rõ sự sai lầm của chính mình, tự ăn năn sám hối, nhiên hậu mới cảm thức kỳ công hợp thành của Trời Phật, hướng thượng tự giải mở nghiệp tâm, vinh quang thanh nhẹ.

Kệ:

Đường đi trong xác tạo mê lầm
Thức tỉnh bình tâm rõ ý thâm
Phát triển tự tu khai trí đạo
Cảm minh thiên địa tự xuyên tâm.

Ngày 17 tháng 01 năm 1992

7) Hỏi : Kỳ Đại Hội tới Bé có tham dự không ?

Đáp : Thưa, Đại Hội tới, Bé đã tuyên bố trước bạn đạo là Bé không đứng ra tổ chức nữa, sự đóng góp hình thành do bạn đạo mỗi địa phương chung sức tổ chức và trách nhiệm, thì việc làm sẽ được tốt đẹp mãi mãi ở tương lai. Quyền tương hội do tâm thành của bạn đạo mà ra. Nếu tu tĩnh tấn thì việc Đại Hội chẳng có gì khó khăn cả, mọi người giúp một việc, thì việc lớn nhỏ cũng sẽ thành công. Đại hội tức là một dịp tương hội tình huynh đệ hướng thượng giải mê phá chấp, thử thách đức nhin nhục của mọi cá nhân Vô Vi. Nếu hội đủ ý lực, bạn đạo đoái tưởng đến Bé, Bé lúc nào cũng sẵn sàng cùng tham dự cho vui. Ở mặt đất này phá hoại rất dễ, chung hợp rất khó, Bé luôn luôn ước mong mọi người chung giữ lập trường, chung hội tâm linh, giải bỏ trần tâm là điều cần thiết cho phần hồn.

Kệ:

Quý yêu bạn đạo vững sanh tồn
Giải bỏ trần tâm giữ lấy hồn
Phá chấp giải mê tâm tự tại
Biển yêu lớn rộng vẫn quý tồn.

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Thiên Lý Hữu Tình (tiếp theo)

...

Bạn đạo: Ông Tám phá chấp như cái pháp này, chính là cái máy bữa nay đang học hoài ... (nghe không rõ) nhưng mà nói thiệt ra khi nào mình nói chơn lý thì cái đó nó rung động ... (nghe không rõ).

Thầy: Trở về hư không, hết rồi. Mà mình chưa hư không thì mình còn nặng. Ráng tu cho nó tới không là nằm trong chơn lý, dễ quá mà. Thành ra nhiều người nói chu cha ông Tám làm cả buổi vậy mà ông cứ cười hoài. Tôi nói bây giờ không cười thì không lý khóc sao? Tôi nói bà con đem cái kêu bằng cái tọa đoàn cho tôi ngồi. Mà tôi thấy tôi làm việc chừng nào tôi khỏe chừng nấy. Tôi thấy tôi thiên ở trong tình thương, thấy không? Tôi được ngự trong tình thương để thiên, sướng quá rồi, làm gì mà phải than khổ. Tôi thấy tôi vui vẻ không có buồn. Máy người nói tội, tôi cho ông Tám cây cam, tôi nói làm chi đâu? Cây cam không có giúp được. Máy ông thầy châm cứu khác cho ăn chục cam cũng bình hà. Còn ông này không có bệnh, tới chừng nào ông này mạnh chừng nấy, không sao đâu (thầy cười). Cho nên, chúng ta có thanh điển thì phải ngự trên điển mà sống, hòa trên điển mà tiến, không còn nói về thể chất, thấy không? Thấy nghe nó dễ nhưng hành trình nó hơi khó, bị vì nó nhiều, nó mọi trạng thái phải động chạm vô tâm hồn của chúng ta, thấy cơ thể nó vậy nhưng mà nó trống lỗng, chấp nó phóng cái này, chấp nó phóng cái kia, chấp nó phóng cái nọ, nó kích phá mình. Nhưng mà mình giữ vững mình mới tiến giải được, mình giải rồi mình không còn đau đớn nữa và mình không làm đau đớn cho người khác, thấy không? Mình không ngồi đây và nghĩ cái chuyện sai quấy của người khác. Nhưng mà ngồi đây, mình nghĩ cái chuyện đưa họ tiến hóa và xây dựng họ tiến hóa. Thành ra tâm tư mình lúc nào cũng rảnh rỗi và sáng suốt. Còn mình ngồi đây mà nuôi cái thù hận, mình tự thụt lùi, không có tiến được. Máy giờ rồi?

Bạn đạo: Hơn mười giờ rồi.

Thầy : Bữa nay lên trên chút thôi.

Bạn đạo: Thừa ông Tám. Máy anh dặn trong lúc mà mình thiên, mình đem ra mình thiên trong thời gian mình thiên định, họ bảo rằng cứ chuyển pháp luân mà chuyển nhẹ đó, nghĩa là thay vì mình chuyển rất ráo đó, trong thời gian dẫn chuyển thờ

nhẹ nhẹ cũng như đẩy rún, đẩy ngực tung lên bộ đầu, mình làm nhẹ hơn lúc mình pháp luân thường chuyển thì làm vậy có được không ông Tám?

Thầy: Bởi vì nó đúng mức là tự nhiên nó phải nhẹ chứ không có ồ ạt nữa. Cứ việc làm rồi tới đó nó đúng mức là nó nhẹ hơn. Mà tại sao khi mà đúng mức ở trên này nó mở rồi khi ông muốn làm pháp luân thì bắt đầu nó mê rồi. Nó mê một phần rồi nó mới hít nhẹ nhẹ được, còn nó còn hít được nó vẫn hít, rồi sau này nó hết hít được, tự nhiên nó nhẹ, lúc đó chúng ta mới thấy nó đã tiến lên trên chỗ nào. Rồi tiếp tục, rồi nó mê rồi là thôi, muốn hít cũng đâu có được, hết hít rồi, nó mới ở trong cái tầng khác rồi.

Bạn đạo: Ngàn cuốn sách không bằng ông Tám nói một lời.

Bạn đạo: Hồi trước tôi nghiệm mượn cái hồ sen là cái thân xác này để mà ấy cho nó lên Thiên tiên. Mà ông Tám nói như vậy không kịp thì giờ, chịu khó đi thẳng bằng cách vô vi thôi. Thì cái đó tôi xin ... (nghe không rõ).

Thầy: Anh tán đi tán lại cũng tán trong ngũ hành không hà, có đi ra khỏi được đâu. Còn ngoài cái đó anh đâu có tán hội thiên tiên đâu nữa, thấy không? Vô Vi thì nó không có cái đó, nhưng mình ráng đi tới cái cực thanh, cực tịnh, rồi mình xuống trước mình không có bị. Đó, đừng có lo cái vụ trước ở dưới này, không cần biết, sau này mình xuống không có bị. Còn mình vừa thanh mà chưa có được thanh mà hai ba chục phần trăm xuống cái nó làm trước luôn (tất cả cùng cười), làm trước luôn hà.

Bạn đạo: Theo ông Tám nói vậy thì mỗi lần mình pháp luân, mình nói đẩy rún đẩy ngực tung lên đầu tức là mình đã chuyển rồi ông Tám.

Thầy: Cái đó mình cho lệnh nó.

Bạn đạo: Lần một thôi.

Thầy: Một lần một thôi.

Bạn đạo: Chớ không phải mỗi cái thờ mỗi cái pháp luân.

Thầy: Khi thờ không đúng mình phải ra lệnh. Bởi vì lực căn lực trần nó quý quái lắm. Nó là ma, ma vương mà, mình phải ra lệnh nó. Nếu nó còn động mình phải ra lệnh nó, còn không thì thôi. Nó ngoan ngoãn thì thôi nó làm, tự nó làm đi chớ. Khi mà tới nhẹ tự nó làm như tôi vô tôi ngồi, tự nó làm chứ tôi không cần hạ lệnh. Nó phải làm điều hòa. Nó chịu

rồi đồng thanh tương ứng đồng khí tương cầu. Nó phải lo cái tổ nó chứ đâu phải để nó phây phây được (thầy cười). Nó lo để cho nó tiến hóa chứ. Mình phần nào trở về phần này thôi, mình đâu có ôm giữ nữa, tự chủ hết rồi.

Kim trả ra kim, mộc trả ra mộc, thủy trả ra thủy, thổ trả ra thổ. Kim, mộc, thủy, hỏa trở lại nguyên căn hết thì nó không còn động. Mà còn gom một cục thì nó động. Tới cái pháp luân nó trả lại nguyên căn hết thì mỗi phận sự đều có lực lượng tiền. Chủ nhơn ông tiền tới đâu nó phải phò tới đó.

Bạn đạo: Lúc trước tôi nói với anh Sỹ, tôi nói thật tôi có sỏi đó. Tôi nói chết cha vậy nó yếu cái đó đi thì làm sao nó bù cái chơn dương để nó lên. Bây giờ ông Tám nói vậy thôi nó đau mặc kệ nó, coi như không có nó.

Thầy: Cứ pháp luân đi, cứ pháp luân đi, nó ra. Nhưng mà có một loại cỏ, ở Việt Nam có một loại cỏ uống nó ra sạn. Anh đi mổ chưa?

Bạn đạo: Họ biểu mổ mà tôi không chịu, mà tôi về tôi thiền.

Thầy: Mà làm pháp luân cho nhiều, mà làm pháp luân cho nhiều. Mà nó có cái loại cây cỏ cây đó mà tôi không biết cái tên Việt Nam nó sao. Cái đó uống đá ra sạn dữ lắm ở Nguyễn Biều.

Bạn đạo: ... (nghe không rõ).

Thầy: Đó, biểu uống cái cỏ đó, mọc ngoài đường thiếu gì.

Bạn đạo: Ông uống ông đi tiểu ra luôn. Hình như cô Tuyết có ghi.

Thầy: Cô lên để bữa nào ấy đem tới cô Châu cho cô chép, cho cô Châu coi cây cỏ đó.

Bạn đạo: Hình như đi thẳng Nguyễn Biều.

Bạn đạo: ... (nghe không rõ).

Thầy: Thận có sạn cũng châm cứu được vậy. Nhưng mà phải uống thuốc cho nó đi tiểu.

Bạn đạo: Tôi trình với ông Tám hay là tôi tu cũng không được đều lắm, nhưng mà tiến, thấy tiến rất nhiều ... (nghe không rõ).

Thầy: Rồi anh lần lần sau này anh đi lên không còn thấy gì nữa. Nó mới trở về với mình. Còn sắc là còn nặng. Vô vi vô thình vô sắc hết nặng rồi. Nhưng mà phải đi tới đó, tới sắc mình phải đi sắc, tới không sắc là mình hưởng trong cái không mà nó có. Màu nào mình cũng hiểu nguyên căn của màu đó, màu nào cũng ở trong không sắc mà ra, thấy không? Sắc đậm chừng nào thì xuống thấp chừng nấy. Sắc lợt chừng nào thì được lên cao chừng nấy. Không sắc là chủ, thấy chưa? (Thầy cười). Đi tới cái không sắc rồi là người không có chấp được. Chấp gì? Mình ở

trong nguyên căn của mọi sự việc mà chấp gì nữa. Nó vậy là đúng.

Cho nên, nhiều khi bà Em nói ông Tám nói ba phải, sự thật nó vậy là đúng, đúng không? Cái nào nó cũng trở về không, thấy không? Nó đang trở về mà. Cái thằng ăn cướp nó đang ăn cướp người ta nhưng mà một ngày kia nó sẽ bỏ dao, nó thành Phật, thấy không? Nó phải trở về. Bởi vì cơ thể của nó là có ngũ hành không chế rồi, hồn nó đang bị giam ở dưới ngũ hành sơn rồi. Tim, gan, tỳ, phế, thận bao vây nó lia lia khỏi tim, gan, tỳ, phế, thận được không? Không bao giờ! Nó lia khỏi ngũ uẩn được không? Không bao giờ! Nó đang bị. Nhưng mà một ngày kia đựng một cái là nó phải bỏ dao, ... (nghe không rõ). Phật không có chủ trương bắt người ta là vậy, nhưng mà Phật bị phá hoại. (Thầy cười). Bởi vì phá không tới, cứ cho phá đâu có sao!

Bạn đạo: Ông Tám nói cái này, nếu mà ông Tám thương thì ông Tám phá chấp dùm cho tôi luôn. Còn mấy bữa nay tôi còn ngهن ở chỗ cái này nấy. Tôi chỉ cho một người thiền thì không phải một người mà cả gia đình đó thì hôm trước họ có hỏi tôi sao tiến gì không? Có lần tôi nói trước tôi sợ nước lạnh lắm, sau này tôi thiền xong thì tôi tắm nước lạnh khi nào cũng được. Mấy người đó họ thiền, rồi họ bắt chước hay làm sao rồi họ cũng tắm nước lạnh nhưng mà vừa rồi đây họ chết, họ bị glu-xít⁽¹⁾ thiệt ra chắc bị glu-xít nó chết ... (nghe không rõ).

Thầy: Bởi vì khi anh biết rằng con người nó có cái số mạng, mà con người có cái khôn ngoan. Anh kêu người ta tắm trong lúc người ta giọt nước trong mình chịu không được ai mà tắm, anh thấy không? Không phải vì cái tắm mà người đó chết. Nhưng mà vì đúng ngày giờ nó phải chết, thấy không? Con người đâu có phải người ngu, bây giờ anh kêu tôi tắm, bác sĩ kêu tôi tắm, tôi vô tôi tắm không được, tôi đâu có tắm, tôi lấy có chút nước để trong mình tôi thấy lạnh rồi, tôi không chịu rồi. Nó có cái khôn ngoan của nó khác. Cái người bày biểu là một chuyện, sự khôn ngoan của nó khác, không phải cái lỗi của mình, không phải kêu đi tắm mà chết đâu. Nó có cái bệnh chết riêng của nó, tới ngày tới giờ nó phải chết.

Bạn đạo: ... (nghe không rõ).

Thầy: Khi mà anh nói rằng, anh nói tôi hỏi trước tôi thấy tôi sợ cảm. Mà sau này tôi thiền một thời gian rồi tôi thấy tôi tắm dễ chịu hơn, tôi không bị

¹ Glucide: các chất hữu cơ có nhiều trong đường và bột nói chung.

cảm nữa, thấy chưa? Còn cái ông này ông thiên chưa tới đúng mức và cái bệnh ông chưa trị được thì ông tắm ông cảm thấy lạnh, ông đâu có chịu được, không phải vì cái tắm mà chết. Người ta đương bệnh trên giường mà nằm la liệt, anh nói thôi lấy nước xối thẳng này cho nó khỏe, đó là nó chết cái lỗi của anh. Còn đằng này kêu anh tắm mà anh có cái trí khôn, không bao giờ anh nghe lời đi tắm bậy đâu, tắm được anh mới tắm chớ. Cũng như anh chẳng hạn những lúc mà anh tắm mà anh thấy anh cảm. Mà anh thiên thời gian anh đi tắm, anh tắm thử coi nó có cảm không? Nếu mà nó cảm sức mấy mà anh tắm lần thứ nhì, anh thấy không? Thì đừng có lo con người nó có trí khôn hết, mình đừng có bầy người ta uống thuốc bậy. Còn cái chuyện đó, cái chuyện tự nhiên mà.

Bạn đạo: ... (nghe không rõ).

Thầy: Ai họ cũng thương cái thể xác họ, không bao giờ đâu. Ông đó thiệt là ngu dần, ông mới nghe mình, chớ ông biết uống thuốc mà, ông bệnh lâu rồi, ông đâu có dại đâu ông nghe lời mình ông tắm nước lạnh không. Ông sợ, ông tới kỳ ông phải đi.

Bạn đạo: ... (nghe không rõ).

Thầy: Cũng như ông Anh, ông đi châm cứu, rồi cái ông nào đó bà con của ông Lâm Hoa, sáng ông cũng tới châm thì bà con cho hay ông chết rồi... (nghe không rõ). Biết sao đây, không phải mình châm ông chết đâu. Tại vì hồi trước ông chưa ăn cơm được, mà nó châm ông nhai được, ông ăn được. Nhưng mà y không có cái máy thử máu, ông ăn được nhiều thì máu ông cao, máu ông cao thì nó bễ gân máu trung ương thì nó phải chết, thấy không? Cũng không phải cái lỗi trị của y, y chỉ có khả năng châm cho nó ăn được thì cả nhà mừng thôi mà cái chết đó, y không biết tại sao chết. Nói tốn mấy ngàn đồng bạc đi điều chớ không có ăn chút nào. Nhưng cả nhà cũng trông ông chết cho rồi, ông nằm chỗ làm gì. Cái miệng cứ nhép nhép thôi ... (nghe không rõ). Sáng đạp xe đạp tới, mình có tâm trị mừng thấy ông ăn cơm được. Tới đứng trước cửa, nhà cho hay ông chết rồi. Không biết sao. Ông quỳnh rồi thì mấy người nhà nói cho thầy Tám hay. Tôi cũng không có nói gì. Ồ, chết thì thôi chớ. Người ta ... (nghe không rõ). Cho nên, phải bắt mạch cái máu người ta có lên hay là không? Bệnh tê liệt coi chừng cái máu huyết áp cao.

Bạn đạo: Có cái máy đo trước chắc ăn.

Thầy: Có máy đo trước cho chắc ăn. Đây rồi tôi cũng mua cho mấy người đó mỗi người một cái máy để nó đi ra nó châm cứu cho người ta nó có đo

máu (thầy cười). Nó tinh bơ, sáng đi tới người nhà nói nhỏ nhỏ trong tai: ông chết rồi ... (nghe không rõ).

Bạn đạo: Ông vậy mà xui thiệt chớ.

Thầy: Không có, cái này người ta mừng lắm chớ. Miệng ăn cơm không được mà châm ăn cơm được là thấy hay lắm rồi nhưng mà không biết sao ông chết. Nói vậy chớ cái số mạng có, đúng thời kỳ là nó phải đi, đi vậy là nó còn nhẹ cho gia đình, chớ còn chửa biết bao lâu mới ngồi dậy được.

Như hôm qua ở Bà Rịa có một cô, chồng ẵm tới liệt ba ngày, đi không được, nhức, đầu gối nhức lung tung đi không được. Rồi tôi vô tôi thấy ủa cô này tươi tắn vậy mà nằm trên giường ngủ trưa sao. Nói: Không, con không đi được. Rồi y trình bày rồi tôi châm, châm một mạch, châm hết thấy là cấp cứu cực mạnh châm rồi, bước xuống đất đi cho tôi coi. Mấy người vỗ tay quá trời, mấy bà già, tôi nói thiệt mà tới thầy Tám là hết tron. Rồi tôi bắt chồng cặp kè dẫn đi ra ngoài vườn, đi vòng vòng, đi chừng nào y hết đi được, vô tôi châm lần nữa. Đi tới được một hai tiếng đồng hồ chân này nó mỏi, châm một mạch nó đi về. Chồng mừng quá chừng.

Bạn đạo: Mấy năm rồi ông Tám.

Thầy: Ba ngày. Liệt ba ngày, mới.

Bạn đạo: Cái gân nó còn mềm, tại vì cô cũng chịu châm. Có người châm mà đau quá, có nhiều người sợ lắm.

Thầy: La chớ. Châm y la dữ lắm, y la thầy kệ. Tôi nói: tôi châm rồi đứng dậy hà, đứng dậy coi. Vui, nó tùy theo cái điển của người đó coi nó được nhẹ. Tôi nói không sao đâu, tôi nói không sao chút ngồi dậy. Có thằng nhỏ nó đi rình, về nó sốt sao mà ông y tá cho uống mười mấy viên thuốc thì bị á khẩu, liệt luôn, ẵm tới. Gia đình thì nghèo tới tôi bữa đó tôi bắt ở đó một ngày, châm bốn lần, rồi xong cho về. Về nhà cái nó ngồi được, đi được. Bây giờ mập tròn, nói, bây giờ bắt đầu nói mấy câu rồi. Rồi tuần này tới nữa, châm nữa, về vui lắm. Nhưng mà cái tay liệt chưa có hết được, mấy cái thần kinh này nó liệt lắm, châm nó chưa có cảm giác, còn trẻ. Thằng đó ở ngoài đó, họ thương tôi lắm, thấy giúp được nhiều cái bệnh không thể trị được, gia đình hết hy vọng, đem tới giúp được.

Còn có một ông cụ bị tăng-xông⁽²⁾, tôi kêu ông phải ăn chay đi, ông không nghe lời. Ông nói chết bỏ cũng phải ăn mặn. Tôi nói đây rồi ông sẽ đi không được. Tôi nói mới có tuần đầu, tuần thứ nhì con ông

² Tension: cao máu.

báo cáo liệt rồi, đái trong quần luôn, không có đi được. Hôm qua mới rình tới cho tôi, tôi nói: ông bây giờ ông tin tôi chưa? Ông đi không được, nè bây giờ ông hai mươi hai độ máu. Tôi châm cho ông, cho ông uống thuốc, ra ông nằm đó, chút vô đo nó hạ cho coi, vô đo còn mười tám độ. Ông tin chưa, về đừng có đòi ăn nữa. Nếu ông đòi ăn nữa đừng có chờ tới. Ông không chịu ăn canh nữa kìa, ông già này kỳ lắm, ăn thịt không hà, mà ăn thiệt mặn, làm sao người ta chữa, không thể nào hợp tác được, ăn thiệt mặn. Ông nói chết bỏ hà, tao sống không có bao nhiêu tuổi, đừng nghe lời thầy Tám cho tao ăn đủ thôi thì mình chịu chứ làm gì, thấy không? Tôi nói: Ông này giống ông già của tôi, ông già tôi cũng vậy. Bị tăng-xô liệt rồi mà cũng đòi uống rượu, chết bỏ, mai chết cũng được, con phải chiều, chiều đến chết thì thôi, vậy ông chịu chết như vậy, đàm nó lên đây nó chặn tắt thở. Tôi nói ông hai mươi mấy độ máu, vô nhà thương nhiều khi người ta còn đuổi ông về, người ta không có trị ông. Ở đây tôi giúp ông mà ông không nghe lời tôi, ông không biết thương tôi. Tôi biết thương ông mà ông không

biết thương tôi, ông khóc. Cảm động ông một chút để ông về, ông nghe lời ông ăn chay. Tôi dặn con ông muốn cứu cha mẹ phải nghe lời người y sĩ. Còn anh nghe lời người bệnh là anh giết người bệnh. Mấy người con cũng có hiểu lắm.

Bạn đạo: Tôi ăn chuối được mười ngày rồi, ăn cơm với thơm với chuối vậy không hà.

Thầy: Cũng không cần gì, cũng phải ăn đồ rau này kia, kia nọ, vitamin phải có thấy không? Ăn chay mà ăn thiếu gì đồ, đậu hũ cũng ăn được vậy. Chú phải có sức khỏe để đi làm. Lúc này chú còn đi làm không?

Bạn đạo: ... (nghe không rõ).

Thầy: Mình nên làm, mình làm nhiều chừng nào thì chuyên môn của mình tiến bộ chừng nấy, không có sợ. Cần có nhiều việc làm con người nó mới không có buồn. Còn công việc không có thấy con người nó không có ra cái gì, không biết tôi ở đây tôi làm cái gì. Nhưng mà thiệt ông Trời gởi xuống đây để đi học thôi nhưng mà không chịu học thầy tôi không biết làm cái gì, rồi lần quần nói tầm bậy, khổ thêm.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài Gòn ngày 23/10/1977)

Vườn Thơ Bạn Đạo

GỬI BẠN ĐẠO

Đôi lời cùng bạn đạo năm Châu
Tha thứ thương yêu giải khổ sầu
Cố gắng thực hành theo đúng pháp
Là điều thầy tổ đã mong cầu.

Cà Mau, 04-08-2010

Phùng Văn Tân

BỐ THÍ

Giúp người bố thí chẳng mong cầu
Hiểu lý vô vi thật nhiệm màu
Hành pháp tu thân tự hiểu thấu
Một đời giải thoát chẳng bao lâu.

Cà Mau, 03-08-2010

Hoàng Sơn

DO THIÊN

Một chuyến Hồng Kông thăm Tổ Tiên
Quảng Đông xứ sở nay bình yên
Văn minh trật tự người người tiến
Đời đạo nâng cao khắp các miền.

Tiếp tục Hồng Kông sang Thâm Quyển
Ngao du ngắm cảnh thật hồn nhiên
Nghĩ về Tiên Tổ lòng xao xuyến
Viễn xứ bốn đời nay hữu duyên.

Trở về đất Tổ bởi do duyên
Hiện kiếp tu thiên pháp Vĩ Kiên
Học đạo Vô Vi Trời Phật chuyền
Một đời được đến ấy do Thiên.

TPHCM, 02-08-2010

Minh Vô Vi

NHỎ TO

Nhỏ to dùng một ý mà thôi.
Việc nhỏ trọn tâm, chẳng xê đôi.
Việc lớn dụng tâm như việc nhỏ.
Cùng nhau bình đẳng tại tâm rồi.
Phóng to thu nhỏ, từ vô tướng.
Tâm khởi muôn trùng nghiệp kéo lôi.
Tâm vốn tịnh yên, đủ các pháp.
Tự sinh tự diệt, định Thiên ngôi.

Củ Chi, 29/7/2010
Bá Tùng

SÁU THÁNG ĐỊNH TÂM

Sáu tháng định tâm luyện đạo mầu
Niệm hành chơn giác thử cho sâu
Thị phi cõi tạm xin trao lại
Chuyện cũ đời xưa phải lắt đầu
Mỗi bước chân đi già chánh ý
Từng cơn thiền thức giải ưu sầu
Người đi trên đất phù sanh đó
Phước đặng chơn kinh rất nhiệm mầu.

PN. 20/12/2009
TS. Phương

THÁI CỰC

Thái cực phân lành lưỡng nghi sanh
Nguyên lý phân ra bao thực hành
Hiệp trong đôi nghịch đều chung hướng
Đầy hút âm dương diễn nhẹ thanh.
Tất cả sự đời có nghịch thuận
Mong thấu sự thời uyển chuyển lành
Mọi thấu đặng trí minh sáng
Mọi thứ dung hòa tất thiện lành.

Cà Mau, 02-07-2010
Văn Phong

THIÊN ĐƯỜNG

Núi đồi thanh tịnh dễ mưu lợi
Cứu độ hy sinh Phật chứng cho
Có chỗ chủ nhà thật rộng rãi
Có nơi nhận của lại trù sò
Tu lâu biết luật, phạm, càng nặng
Bá tánh không ăn chẳng dẫn đo
Tu tất muốn nhanh, không khỏi vấp???
Hiểm người đồn ngộ tự mình lo.

TPHCM, 03-08-2010
Minh-Nghĩa

BÁI THIÊN

Tâm thành bái Tổ Đấng Thiêng Liêng
Hiện kiếp tu thiên pháp Vĩ Kiên
Ứng hiện trong mình thanh khí điển
Mong Ngài trợ giúp Tiểu Hồn thiêng
Điển Hồn bản thể nay khai triển
Tiến hóa Hồn linh do tọa thiền
Tự cứu chính mình hành tự chuyên
Hồn nay luyện đạo sớm về Thiên.

TPHCM, 03-08-2010
Minh Vô Vi

DUYÊN PHẦN

Phúc cho ai đó tùy duyên phần
Duyên đời hay đạo uyển chuyển phân.
Đừng để cái ta qua ngộ nhận
Tự mình kiểm lại trước hay thanh.
Trước thanh thanh trước qua cân nhắc
Đầy hút âm dương ý nguyện lành.
Bao việc cảnh tình cho đôi nghịch
Quay về chân định diễn xuyên nhanh.

Cà Mau, 04-07-2010
Văn Phong

VIẾNG THĂM

Một tây tháng tám vừa qua,
Dầm mưa buổi sáng duyên ra thiên đường.
Gặp bao bạn đạo đồng phượng,
Bắt tay chào hỏi tươi cười cảm giao.
Lần đầu gặp gỡ biết nhau,
Trước tiên có bạn đón chào tiếp nghinh.
Vui tươi trao đổi hữu tình,
Minh quên thăm hỏi bạn mình họ tên.
Thơ này xin lỗi không quên,
Chúc chung bạn đạo vững bền tiến tu.
Đạo huynh Minh Nghĩa thơ từ,
Xem qua học hỏi trào lưu đường dài.
Khi về tự hỏi lòng này,
Hồ gia trang chủ gặp ngay mừng thăm.
Cúi đầu chào hỏi trong tâm,
Sao không lời hỏi thăm tâm lòng mình.
Quay về tự vấn tâm tình,
Tùy duyên tâm ứng hữu tình ở trong.
Hiểu thông pháp lý đạo không,
Tự nơi ta hiểu có lòng viếng thăm.
Mong sao duyên định đạo thâm,
Hữu duyên hiệp nhất học dần mai sau.
Học qua nhất kiếp thầy trao,
Vô vi phật pháp xuất thân chân hồn.
Đến khi lúc đó điển tròn,
Di Đà hợp với cõi trời hư vô.

Cà Mau, 03-08-2010
Văn Phong

BÁT TỬ

Thầy vẫn bên ta mỗi buổi thiền
Vẫn hùng biện giảng lý siêu nhiên
Vẫn thâm niệm Phật truyền thanh điển
Dù đất đàn con khắp mọi miền.

Chúng con mãi nhớ điều tâm niệm
Theo bước Thầy hiền quyết tiến tu.

Tp.HCM. 16/01/2010
Ngọc Dung

NOI GƯƠNG

(Thân tặng PTAH Bình Dương)

PHẠM tội Thiên nhan mới xuống đây
THỊ nhờ nhẹ nghiệp noi gương Thầy
ÁNH quang tỏa sáng trong đôi mắt
HƯỜNG mãi hướng thanh trọn kiếp này.

Cà Mau, 03-08-2010
Út Hoa

TỰ KIỂM

(Thân tặng PTA Bình Dương)

PHẠM giới sửa sai tự kiểm hoài
VĂN hòa thanh điển giải trần ai
THẢO lư xạ nhiệt hồn thăng tiến
Lập hạnh tam công gắng miệt mài.

Cà Mau, 04-08-2010
Út Hoa

BẢY THANH

(Kính tặng hiền huynh NNN Cà Mau)

NGUYỄN đăng Bảy Thanh tu tiến nhanh
NHƯ Lai thể nhập đạo thuần thành
NHÂN cư nhân tốt nay ân hưởng
Giải thoát về ngôi vị sẵn sàng.

Cà Mau, 30-07-2010
Út Hoa

THIỆN SINH

(Thân tặng Phùng Văn Tân Cà Mau)

PHÙNG vị thiện sinh thăm đạo mùi
VĂN thơ nhớ phật dạ bụi ngài
TÂN thời tiến hóa nhiều thanh điển
Thanh tịnh tâm hồn cảm thấy vui.

Cà Mau, 30-07-2010
Út Hoa

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 26 tháng 12 năm 1971

Thế sự phân hành chuyển hóa thân
Đổi thay duyên cảnh tiến theo phần
Tình duyên thông cảm đồng chung kết
Tiến hóa quây quần luận xét phân.

Đó đây đây đó xa gần,
Phân cao xét thấp góp phần dựng xây.
Minh minh yếu yếu đêm ngày,
Say sưa thân cảnh đổi thay thế tình.
Lắm khi xét họ hiểu mình,
Mang thân động loạn cực hình phải mang.
Hai nơi địa ngục thiên đàng,
Bằng hoàng tự xét mở màng nơi nao ?
Chỉ lo tự vệ tự rào,
Người ngay chẳng có, có màu tham sân.
Thiên đàng xa cách đất gần,
Chuyển thân khó tiến khó lần tiến tu.
Ước sao sớm được đắp bù,
Tình thương bao phủ dẹp mù khai minh.
Rõ thiên rõ địa thiên tình,
Vô Vi là cõi an ninh muôn đời.
Tiến theo chuyển hóa không rời,
Núi cao biển rộng lập lời tán khen.
Khen cho tạo hóa khéo rèn,
Núi sông minh bạch tạo đèn quang minh.
Vô Vi pháp lý chơn tình,
Tự ban ánh sáng cho mình tự xây.
Gắng tu chớ ỷ nơi thầy,
Sửa tâm sửa tánh có ngày tự minh.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên